

Arrest

nr. 139 809 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit de stad Argun, Tsjetsjenië.

U verliet Tsjetsjenië in december 2004 samen met uw ouders, I.K. en M.N. (O.V. X), en uw broers en zussen.

U verbleef tot februari 2010 in Polen, waar u de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, omdat uw ouders er voormeld statuut hadden verkregen.

Op 27 februari 2010 arriveerde u in België, waar uw ouders op 3 maart 2010 een eerste maal asiel aanvroegen.

Op 1 juli 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd immers geoordeeld dat onder de Dublin-reglementering Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van hun asielaanvraag. In augustus 2010 keerden jullie terug naar Polen.

Eind oktober 2010 keerden jullie opnieuw terug naar België. Uw ouders vroegen opnieuw asiel aan op 21 december 2010.

Op 12 juli 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken, omwille van dezelfde redenen als bij de eerste asielprocedure, wederom een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Jullie verlieten het land niet en vroegen opnieuw asiel aan op 18 oktober 2012.

Naar aanleiding van deze asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 21 december 2012. Het beroep van uw ouders tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 29 maart 2013.

Jullie vertrokken naar Duitsland en uw ouders vroegen er asiel aan.

Onder de Dublin-reglementering was België evenwel verantwoordelijk voor de behandeling van hun asielaanvraag. Deze werd bij de Belgische asielinstanties geregistreerd op 17 december 2013.

Uzelf, intussen meerderjarig, had de dag voordien, in casu op 16 december 2013, voor het eerst in eigen naam een asielaanvraag ingediend.

Uw gezin ontvluchtte destijds uw land van herkomst nadat uw vader door zijn nicht, die bij een overheidsbewakingsdienst werkte, geadviseerd werd om uit Tsjetsjenië te vertrekken omdat zij had vernomen dat uw vader rebellen zou hebben geholpen. Zij meende dat hij vroeg of laat door de (beruchte en gevreesde) 'Zesde Afdeling' zou worden meegenomen en nooit levend zou terugkeren. Uw vader was eerder reeds in 2002 en 2003 ondervraagd over de burens, die vermoedelijk banden hadden met rebellen.

In het kader van onderhavige aanvraag beroept u zich enerzijds op de door uw vader beschreven problemen in jullie herkomstland en daarnaast verklaart u dat veel meisjes in Tsjetsjenië het slachtoffer zijn van ontvoeringen, verkrachtingen en zelfs gedood worden door onbekende mannen.

In Polen, waar uw ouders zoals eerder gesteld de subsidiaire beschermingsstatus verkregen, werd u soms vernederd op school.

Uw ouders besloten om Polen te verlaten nadat ze er problemen hadden op het vlak van huisvesting.

Bij deze asielaanvraag legde u de volgende documenten over: uw geboorteakte, een in Duitsland uitgereikt document dat u doorverwijst naar een opvanginitiatief, een verklaring van uw in België verblijvende tante en een brief (dd.16.12.2010) van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) naar aanleiding van de asielaanvragen van uw ouders.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag dd.20.01.2014, p.2) en de stukken in uw administratief dossier (e-mail Dublin-unit Polen dd.23.06.2014 en kopie "pobyť" van Dublin-cel: blauwe map) dat u subsidiaire bescherming werd toegekend in Polen. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze

bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen, hetgeen blijkt uit de eerder vermelde informatie van de Poolse asielinstanties (antwoord Dublin-unit Polen dd.23.06.2014, blauwe map) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd, wat blijkt uit de bijgevoegde informatie van het CGVS (COI Focus, "POLEN. Asiel in Polen", blz.9).

U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw verklaringen en/of uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

U maakt melding (CGVS, p.5) van problemen op het vlak van huisvesting (moeilijke toegang voor vluchtelingen tot de huizenmarkt) en problemen op school (vernederende opmerkingen, CGVS, p.6), doch dergelijke uitingen van discriminatie, hoewel ze afkeurenswaardig zijn, kunnen niet beschouwd worden als gerichte daden van vervolging of een intentionele bedreiging van uw leven, uw vrijheid of fysieke integriteit.

Ten slotte maakt u melding van een eenmalig incident met jongeren op een motorfiets, waarbij u één slag werd toegebracht (CGVS, p.6).

Een dergelijk eenmalig incident is eveneens afkeurenswaardig te noemen, maar het is onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en dit ten aanzien van Polen, het land dat u een internationaal beschermd statuut toekende.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

Uw geboorteakte bewijst uw identiteit, die niet betwist wordt.

Het verblijfsdocument van de Duitse autoriteiten bewijst dat u door deze laatste gekend bent in de hoedanigheid van asielzoeker.

De verklaring van een tante heeft enkel betrekking op (het vervolg van) problemen in uw herkomstland, die niet aannemelijk werden bevonden door de Belgische asielinstanties, maar de in het document aangehaalde problemen houden op generlei wijze verband met de hiervoor beschreven vaststellingen, waaruit blijkt dat u actueel nog steeds kunt rekenen op bescherming van de Poolse autoriteiten.

Een brief van het BCHV ten slotte maakt melding van de problemen van uw gezin in Polen op het vlak van huisvesting en medische zorgen. Afgezien van de vaststelling dat de brief reeds van december 2010 dateert, moet worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat in Polen nog problemen bestaan inzake huisvesting, medische zorgen, onderwijs en arbeidsmogelijkheden, maar deze problemen kunnen niet beschouwd worden als gerichte daden van vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg wijzigen de door u overlegde documenten niets aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat de laatste asielaanvraag van uw ouders werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, aangezien ze niet aantoonde dat de hen door Polen geboden bescherming opgehouden heeft te bestaan en ze verklaringen aflegden die betrekking hebben op feiten die volledig voortvloeiën uit het asielrelaas dat ze in het kader van hun vorige aanvraag uiteenzetten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift (zie p. 3) van 24 december 2014 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht omdat de commissaris-generaal, volgens haar ten onrechte, stelt dat zij in Polen over een afdoende beschermingsstatus beschikt.

Verzoekster laat gelden dat *“evenwel niet (kan) worden gesteld dat Polen het eerste land van asiel is voor verzoekster”*, gezien zij aldaar persoonlijk nooit asiel heeft aangevraagd en het bevreemdend te noemen is dat zij aldaar nog steeds over een subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken terwijl zij sinds 2010 niet meer in Polen is geweest.

Zij voert onder verwijzing naar artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet aan dat door de commissaris-generaal de dwingende reden voor haar om Polen te verlaten uit vrees voor vervolging, onvoldoende werd onderzocht.

Volgens haar werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie aldaar, terwijl de bescherming moet inhouden dat deze doeltreffend en niet van tijdelijke aard is.

Zij laat dienaangaande gelden dat uit het bericht van de Dublin Unit niet blijkt dat de door Polen geboden bescherming *“al dan niet van tijdelijke aard is”*; evenmin blijkt hieruit volgens haar dat de bescherming in Polen effectief is.

Verzoekster legt uit dat zij op het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van een reëel risico op ernstige schade *“voor haar ouders, en met uitbreiding haarzelf”* omwille van de aanwezigheid van Kadyrovsky in Polen waartegen de autoriteiten geen afdoende bescherming bieden.

Zij verklaart dat het voor haar moeilijk is om dienaangaande persoonlijke bewijzen voor te leggen; zij stelt thans enkel een verklaring te kunnen bijbrengen van een toenmalige buurvrouw, L.B., in Polen die getuigt over haar eigen problemen in Polen omwille van Kadyrovsky.

Verzoekster laat nog gelden dat de commissaris-generaal haar problemen inzake de woonomstandigheden, de pesterijen en discriminatie, die zij inriep als reden waarom zij niet naar Polen kan terugkeren, *“al te makkelijk”* van de hand wees.

Zij wijst erop dat haar verklaringen volledig in de lijn liggen met de informatie uit het administratief dossier; uit de *“COI Focus: Polen, Asiel in Polen”* blijkt volgens haar duidelijk *“dat er in Polen xenofobe en discriminerende attitudes voorkomen ten aanzien van personen met een beschermingsstatus”*, alsook dat de politie in Polen vaak geen begrip toont voor racistisch geweld en dat er *“een beperkte kennis van racisme en xenofobie”* is bij de leden van de ordediensten.

Zij vermeldt dat zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar klacht bij de politie in dovemansoren viel en haar gezin wandelen werd gestuurd.

Zij besluit dat er in haar hoofde ten aanzien van Polen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming; de Poolse autoriteiten zijn volgens haar niet bij machte om afdoende bescherming te bieden voor deze problemen.

Verzoekster stelt dat zij daarnaast bij haar verhoor ook gewezen heeft op de erbarmelijke omstandigheden waarin zij en haar ouders in Polen dienden te leven. Zij wijst dienaangaande op een arrest nr. 70.382 van 22 november 2011 van de Raad inzake haar ouders.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal met het dossier van het Belgisch Comité voor de Hulp aan de Vluchtelingen (BCHV) onvoldoende rekening gehouden.

Zij wijst erop dat haar ouders zich in Polen gericht hadden tot de lokale organisatie *“Interwencja Prawna”* (SIP), een Poolse vereniging die juridisch advies en bijstand verleent aan vreemdelingen, om hulp te vragen.

Bovendien, zo stelt verzoekster, verwees het BCHV naar een rapport van het *“Instituut voor Openbare Aangelegenheden”* en het rapport *“Being a Refugee, How Refugees and Asylum Seekers Experience Life in Central Europe”* van UNHCR van 2010, waaruit zou blijken dat *“mensen met een (tijdelijk) verblijfsstatuut (en vooral gezinnen met veel kinderen zoals haar ouders) geen sociale huisvesting hebben”*, dat er discriminatie heerst bij de lokale overheid en dat ze zich verplicht zien *“om zich op de*

private huurmarkt te begeven, hetgeen uiteraard erg duur is, en enkel voor mensen met een behoorlijk salaris".

Daarenboven blijkt volgens haar uit het advies van het BCHV en de e-mail van de vereniging SIP dat het *"voor vreemdelingen met enige vorm van bescherming bijzonder moeilijk is om werk te vinden"*; haar ouders kregen omwille van het feit dat hun *probyt* meer dan een jaar oud was, behoudens de kinderbijslag, *"geen enkele financiële bijdrage van de Poolse autoriteiten om tegemoet te komen aan de financiële aspecten van het leven"*. Zij stelt zich dan ook de vraag waarvan zij zal moeten leven indien zij teruggestuurd wordt naar Polen.

Volgens haar is het duidelijk dat de commissaris-generaal met voormelde informatie en het voormeld arrest van 22 november 2011 van de Raad geen rekening heeft gehouden, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Zij herhaalt dat haar relaas steeds volledig in de lijn is geweest met de informatie aangaande Polen zoals uiteengezet in het administratief dossier.

Zelfs indien er in haar relaas enkele onduidelikheden of vaagheden zouden kunnen worden gevonden, moet volgens haar *"het voordeel van de twijfel aan verzoekster worden toegekend"*.

Het is duidelijk volgens verzoekster dat zij terecht de vluchtelingenstatus heeft aangevraagd, minstens om de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt; het zou onmenselijk zijn om haar te laten terugkeren naar Polen, waar zij immers geconfronteerd zal worden met dezelfde problemen als voorheen.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een verklaring van mevr. L. B., houdster van een Belgische verblijftitel.

Ter terechtzitting legt zij een aanvullende nota neer met als bijlage een fotokopie van een dreigbrief -met vertaling- en een briefomslag.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van verzoeksters verklaringen (zie het verhoorverslag van 20 januari 2014, p. 2) en de informatie in het administratief dossier (zie e-mail “*Dublin-unit Polen*” van 23 juni 2014) blijkt dat verzoekster de subsidiaire bescherming werd toegekend in Polen.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (zie e-mail “*Dublin-unit Polen*” van 23 juni 2014) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd, wat blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie “*COI Focus, POLEN. Asiel in Polen*” van 25 september 2014, p. 9, 10).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekster verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming de Poolse Staat haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat *“evenwel niet (kan) worden gesteld dat Polen het eerste land van asiel is voor verzoekster”*, gezien zij aldaar persoonlijk nooit asiel heeft aangevraagd en gezien zij sinds 2010 niet meer in Polen is geweest, en opgemerkt wordt dat uit het bericht van de Dublin Unit niet blijkt dat de door Polen geboden bescherming *“al dan niet van tijdelijke aard is”*, wijst de Raad op de e-mail van “*Dublin-unit Polen*” van 23 juni 2014, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster *“is still beneficiary of the subsidiary protection in Poland. After return to Poland she has to renew her residence card”*.

Uit de “*COI Focus, POLEN. Asiel in Polen*” blijkt verder (zie p. 10) dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts in bepaalde gevallen kan worden ingetrokken; het feit dat verzoekster sinds 2010 niet meer in Polen is geweest, kan volgens deze informatie evenwel geen aanleiding geven tot het intrekken van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster laat na enige andersluidende informatie voor te leggen; het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die zij betwist, niet correct is.

In haar verzoekschrift laat verzoekster nog gelden dat zij op het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van een reëel risico op ernstige schade *“voor haar ouders, en met uitbreiding haarzelf”* omwille van de aanwezigheid van Kadyrovsky in Polen waartegen de autoriteiten geen afdoende bescherming bieden.

De Raad antwoordt dat verzoekster, tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot haar verblijf in Polen, melding maakte van problemen op het vlak van huisvesting, problemen op school en een incident met jongeren op een motorfiets, doch niet sprak over *“de aanwezigheid van Kadyrovsky in Polen”*, zoals zij thans aanvoert in haar verzoekschrift.

De ongestaafde beweringen in haar verzoekschrift en de bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van L.B. -een document dat vermeldt dat verzoekster en haar gezin *“gevaar liepen in Polen”* en dat hun verhoop op het Commissariaat-generaal *“echt is”*, dat uitgaat van een privépersoon, dat een gesolliciteerd karakter vertoont en in vage bewoordingen is gesteld-, maken geenszins aannemelijk dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat *“voor haar ouders, en met uitbreiding haarzelf”* omwille van de aanwezigheid van Kadyrovsky in Polen.

In de ter terechtzitting neergelegde getypte dreigbrief -voorgelegd in de vorm van een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X), niet gedateerd, gericht aan ene *“I.”* (bedoeld wordt, naar verzoekster ter zitting meedeelt, haar vader) en uitgaande van *“je -nadat je dit gelezen hebt, zal begrijpen wie we zijn, I., we praatten met jou in Warschau”*- wordt gesteld dat I. ten dode opgeschreven is als hij niet *“terugkeert naar Polen”*.

Als reden van de bedreiging wordt opgegeven *“ooit hielp je toch de strijders en personen zoals jij naar Tsjetsjenië doen terugkeren is ons werk”*.

Deze dreigbrief en de ter zitting voorgelegde enveloppe kunnen evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen omtrent Polen als een eerste land van asiel.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster haar problemen inzake de woonomstandigheden, de pesterijen en discriminatie, die zij inriep als reden waarom zij niet naar Polen kan terugkeren.

Volgens haar liggen haar afgelegde verklaringen volledig in de lijn met de informatie uit het administratief dossier, waaruit zou duidelijk blijken *“dat er in Polen xenofobe en discriminerende attitudes voorkomen ten aanzien van personen met een beschermingsstatus”*, alsook dat de politie in Polen vaak geen begrip toont voor racistisch geweld en dat er *“een beperkte kennis van racisme en xenofobie”* is bij de leden van de ordediensten.

Verzoekster stelt dat zij daarnaast bij haar verhoor ook gewezen heeft op de erbarmelijke omstandigheden waarin zij en haar ouders in Polen dienden te leven. Zij wijst dienaangaande op een arrest van 22 november 2011 van de Raad inzake haar ouders en stelt dat haar ouders zich Polen gericht hadden tot de lokale organisatie *“Interwencja Prawna”* (SIP), een Poolse vereniging die juridisch advies en bijstand verleent aan vreemdelingen, om hulp te vragen.

Zij verwijst naar een rapport van het *“Instituut voor Openbare Aangelegenheden”* en het rapport *“Being a Refugee, How Refugees and Asylum Seekers Experience Life in Central Europe”* van UNHCR van 2010, waaruit zou blijken dat *“mensen met een (tijdelijk) verblijfsstatuut (en vooral gezinnen met veel kinderen zoals haar ouders) geen sociale huisvesting hebben”*, dat er discriminatie heerst bij de lokale overheid en dat ze zich verplicht zien *“om zich op de private huurmarkt te begeven, hetgeen uiteraard erg duur is, en enkel voor mensen met een behoorlijk salaris”*.

Daarenboven blijkt volgens haar uit het advies van het BCHV en de e-mail van de vereniging SIP, dat het *“voor vreemdelingen met enige vorm van bescherming bijzonder moeilijk is om werk te vinden”*; haar ouders kregen omwille van het feit dat hun *probyt* meer dan een jaar oud was, behoudens de kinderbijslag, *“geen enkele financiële bijdrage van de Poolse autoriteiten om tegemoet te komen aan de financiële aspecten van het leven”*.

Zij stelt zich dan ook de vraag waarvan zij zal moeten leven indien zij teruggestuurd wordt naar Polen. Zij besluit dat er in haar hoofde ten aanzien van Polen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming; de Poolse autoriteiten zijn volgens haar niet bij machte om afdoende bescherming te bieden voor deze problemen.

Wat de beweerde problemen en discriminatie betreft, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad stelt vast dat de beweerde uitingen van discriminatie - problemen op het vlak van huisvesting en problemen op school- niet beschouwd kunnen worden als gerichte daden van vervolging of een intentionele bedreiging van haar leven, haar vrijheid of fysieke integriteit en dat het voornoemde incident -met jongeren op een motorfiets- onvoldoende zwaarwichtig is om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Polen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie "*COI Focus, POLEN. Asiel in Polen*", p. 19) blijkt tevens dat de veiligheidssituatie van personen met internationale bescherming in Polen "*in het algemeen goed is*" en dat de incidenten van xenofobie en discriminatie "*beperkt in aantal en niet systematisch*" zijn.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat moeilijkheden van socio-economische aard op zich, met name de problemen rond onderdak die zij in Polen hebben ondervonden, die voornamelijk het gevolg zijn van financiële problemen, geen verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekster derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekster toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE